

Rebre un diagnòstic

La diabetis és una malaltia crònica que comporta una sèrie de canvis en la vida quotidiana del qui la pateix. Per aquest motiu, en principi, el seu diagnòstic pot inquietar tant a la persona diabètica com al nucli familiar. No obstant això, si es tracta adequadament, el pacient i el seu entorn acaben acostumant-se i normalitzant la nova situació.

EAP Vic - CAP El Remei
@EAPVIC

Quan a un nen li diagnostiquen diabetis, els seus pares poden dedicar molt temps a pensar en els efectes físics d'aquesta malaltia, però el seu diagnòstic també ve acompanyat de qüestions emocionals.

Els nens poden experimentar aïllament, negació, depressió, culpa, ràbia, frustració, por, ansietat i dependència.

Els pares solen patir un procés de dol i els pot resultar difícil fer-se a la idea i acceptar que el seu fill pateix una malaltia crònica i que haurà de controlar-se tota la vida. També és normal sentir por i tristesa.

Això ho sap molt bé la Natàlia que ens explica l'inici de la malaltia del seu fill Martí.

**És molt important
PARLAR-NE SOVINT.
La comunicació entre
els pares i el fill és
vital perquè es puguin
expressar les diferents
emocions i es puguin
treballar i, a més,
demanar ajuda sempre
que sigui necessari**

día mundial de la diabetes

14 noviembre

El 14 de novembre és el dia Mundial de la Diabetis i és una molt bona oportunitat per prendre consciència i conèixer més sobre aquesta malaltia.

“Debut diabètic”...

... aquest va ser el diagnòstic del què li passava al nostre fill.

Va ser durant les vacances de Setmana Santa del 2016. El debut del nostre fill Martí no crec que fos gaire diferent del que pateixen altres nens de la seva edat. En aquell moment ell tenia 13 anys.

Durant aquells dies de vacances ell tenia moltes ganes de beure aigua. No era un nen de beure'n molta cada dia, però durant les vacances es va passar els dies bevent i bevent molta aigua. Fins a 3 litres diaris. Aquest fet propiciava que anés al bany a orinar molt i sovint. Per un moment vàrem pensar que es tractava de dies de calor i per això actuava així. Però després de 3-4 dies jo vaig començar a pensar que allò no era normal. El fet de treballar en el món sanitari des de fa molts anys i de tenir el pare diabètic tipus II em va fer sospitar del que podia estar passant. Ell era reticent a escoltar-ho.

El primer dia d'Institut després de les vacances, quan va arribar a casa al migdia, ja teníem a punt un aparell de mesurar glicèmies de l'avi. El vàrem fer seure i li vàrem mirar el nivell de sucre fent una punxada al dit. Les sospites eren certes. El seu sucre en sang abans de dinar era de 375 quan els va-

lors normals estan entre 90 i 120.

En aquell moment les nostres vides van patir un canvi. Vàrem anar al CAP, on la Dra. Busquets ens va confirmar les dades i on el diagnòstic era bastant clar. El Martí estava en ple debut diabètic i havíem d'anar a

l'Hospital General de Vic, on el van ingressar durant 5 dies fins que els professionals de l'equip d'endocrinologia van aconseguir estabilitzar els nivells de sucre en sang. Va estar molt ben atès per tots els sanitaris, tant metges, com infermeres com dietistes i nutricionistes.

La seva nova situació...

...amb una malaltia crònica de per vida, passava ara per aprendre a menjar de nou i saber també que cada acció que fes passava per un previ control glucèmic. Els carbohidrats, els greixos, els sucres, les proteïnes, la pràctica d'exercici físic... van passar a formar part del nostre dia a dia juntament amb la insulina que l'ajudarà sempre més a què el seu sucre en sang no es dispari amunt o no baixi de cop. És per això que abans de cada àpat o de la pràctica d'exercici s'ha de mirar els nivells amb el glucòmetre i administrar-se la insulina que sigui necessària.

El retorn a l'Institut també va ser un repte per ell. No en teníem cap dubte de què professors i companys l'ajudarien, i així va ser. Les

primeres setmanes hàviem d'anar a mig matí a fer controls, però amb poc temps ell ja ho va fer tot sol. És un valent!

“Una maleta plena de dubtes i d'incerteses”

No us enganyo quan us dic que vàrem sortir de l'Hospital amb una maleta plena de dubtes i d'incerteses. Desanimats, desorientats i desbordats per tanta informació i el més important: una nova vida pel Martí.

Ara, després dels primers anys ho veiem tot una mica diferent. Ens preocupaven

molt i ens preocupen les complicacions futures en la seva salut, però els controls trimestrals són bons. Sovint donem més voltes al cap del que cal.

A les portes del seu 18è aniversari ell ho porta bastant bé. I nosaltres, la seva família, l'acompanyem en aquest camí.

Enllaços d'interès

<https://adc.cat/>

<https://diabetes.sjdhospitalbarcelona.org>

<https://www.fundaciondiabetes.org>